

Estomihi
Mk5,21-43
Ujkovice, 15.2.2026

Pozdrav:

Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho a Pána Ježíše Krista.

Introit:

Když Hospodin úděl Sijónu změnil, bylo nám jak ve snu.
Tehdy naše ústa naplnil smích a náš jazyk plesal.
Tehdy se říkalo mezi pronárody: "Hospodin s nimi učinil velké věci."

Píseň: 275

Čtení: Ž121

Píseň: 703

Kázání: Mk5,21-43

Když se Ježíš na lodi znovu přeplavil na druhý břeh, shromáždil se k němu velký zástup, a byl u moře. Jako by Ježíš neměl nic jiného na práci, než jako převozník jezdit z jednoho břehu na druhý. Zdá se, že Ježíš na druhém břehu nepochodil. Nepronikl do vnitrozemí. Jeho mise skončila na břehu u hřbitova. Sice jej chtěl uzdravený následovat, ale Ježíš mu to nedovolil. Ostatní jej prosili, aby raději odešel.

Ani se Ježíš nestačí rozkoukat, a jakýsi Jairos – představený synagógy – před ním padá na kolena. Jeho prosba jde až za nejzazší mez. Utišit bouři, to ještě možná jde. Vyhnat z posedlého celou legii démonů, to by také jakž takž šlo. Jairos přímo o dceři říká *eschatos exei*, tedy dcera je v agónii, pracuje ke konci, ale... Ale vlož ruce, něco udělej! Přeci toto nemůže být konec!

Zdá se, že Ježíše Jairos nemusel dlouho přemlouvat. Jairos, Ježíš i početný zástup se vydává směr domov představeného synagógy. V nastávajícím zmatku a tlačenci se přihodí příběh, který se táhne. Zdá se nám, že Ježíš se zbytečně zdržuje.

Žena, nečistá, která neměla v zástupu co dělat, aby ostatním nezkomplikovala život svou nečistotou, inkognito se dotýká Ježíše. Všechno vyzkoušela, všechno podstoupila. Za vše utratila veškeré své úspory: *mnoho vytrpěla od mnohých lékařů; utratila všechno co měla, a nic to nepomohlo, ale šlo to s ní dál k horšímu*. Naprostá beznaděj, nikoli rezignace.

Dotknout se Ježíše, dotknout se Boha, dotknout se... To je jedna rovina tohoto příběhu. Zatím ještě žena jen myslí. Má to promyšlené, dotknu se a budu uzdravena. Zdá se to jako

protimluv. Takto myslet je asi na hlavu. Že by jen dotyk stačil na uzdravení? Že by stačilo ve skrytu, tajně, nepozorovaně se dotknout Ježíše? Že by stačilo překročit všechny kultické i náboženské představy a budeme uzdraveni? Myslím si, že tomu tak není. Nevyzpytatelnost Ježíšova jednání není zázračná vševědoucnost, ale promyšlená víra ženy, která se odváží nemožného. Náboženskému člověku vycpanému v židovské zbožnosti se ježí všechny chlupy na těle.

Ježíš hned poznal, že z něho vyšla síla...kdo se to dotkl mého pláště? Máme představu, že Ježíš je vždy plný energie a síly, neúnavně učí, uzdravuje. Že by z Ježíše vyšla síla? Síla, která vychází z Ježíše, míří jako uzdravující síla do ženy doslova bičované svou nemocí.

Ještě jsme se ani nevzpamatovali z uzdravení ženy bičované nemocí. Možná jsme i zapoměli, že Ježíš jde uzdravit dítě v agónii.

„Neboj se, jen věř!“ nabádá Ježíš zdrceného otce, kterému právě oznámili, že jeho dcera umřela. Jak v této situaci věřit? Jak v této situaci nepropadnout panice? Ježíš opouští zástupy. Nyní není a nebude se dít nic pro zvědavce neb senzacechtivé oči.

„Neboj se, jen věř!“ Nevěřící oči nemohou vidět dál, než je náš strach. Nevěřící oči nemohou vidět dál, než je za hranicí smrti. Naše oči možná vidí jen marnost našeho snažení zaplařit smrt.

Pohřební pláč již běží v plném proudu. Ježíš všechny vyhájí. Plačky a shromáždění, projevující svůj žal a zároveň posmívající se, nemůžou proniknout do tajemství Ježíšovy moci.

„Co se bouříte a pláčete? Neumřela děvče, ale spí.“ Ano, vy všichni pozůstalí máte šanci za života dítěte konat. A taky otec dítěte jednal. Nestál se založenýma rukama u lůžka té, která byla v agónii. Volal o pomoc toho, kterému věřil, že jeho moc sahá ještě dál, než je náš pozemský život.

Ježíšova moc totiž dosahuje až za hranici naší tělesnosti, naší smrti. „Talitha kum!“ To není zaříkávadlo. Je to zavolání, možná až trochu rozkaz: „Děvečko, vstaň.“ Nic víc. *Vstaň*, jasné a pádné. Ježíš pozvedá mrtvou do života. Je to zázrak, nebo je to jiná skutečnost? Stejně nakonec dítě musí umřít, tak k čemu tento Ježíšův čin?

Jestliže Ježíš budí děvče ze smrti, věřím, že i nás jednou zavolá. Možná i zavolá jménem, abychom si nemysleli, že pouhé *vstaň* platí na někoho jiného. Ježíš nemá jen moc nad našimi životy. Ježíš má moc i nad tím, kde lidské síly selhávají, kde již není možnost záchrany.

„Neboj se, jen věř!“ Ano, věř, ne v to, že já zase tvé dítě uzdravím. Věř, že tvé dítě není vyrváno z mé péče. Věř, že moje moc nad tvým dítětem nekončí tím, že dítě umře. Ano, pláč a zoufalství nás naplňuje tváří tvář smrti.

„Neboj se, jen věř,“ není jen pobídka k tomu, abychom skálopevně věřili. Ježíš moc dobře ví, jaký strach nás popadne.

Uvěřit tomu, že za hranicí našeho života není temnota a zmar, ale život? Jaký, kde, to již není v naší moci. To je v moci toho, jenž říká: „Talitha kum.“

Amen.

Píseň: 712

Večeře Páně